ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ
ΚΑῚ ἘΓΚΩΜΙΟΝ

ΤΟΥ ὉΣΙΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ἩΜΩΝ
ΣΥΜΕΩΝ
ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΘΕΟΛΟΓΟΥ

Ψαλλομένη τῇ ιβ΄ τοῦ μηνὸς Ὀκτωβρίου

Ποιηθεῖσα μὲν ὑπὸ τοῦ ἐν ἁγίοις πατρὸς ἡμῶν
ΝΙΚΟΔΗΜΟΥ ΤΟΥ ἉΓΙΟΡΕΙΤΟΥ
ἀποκατασταθεῖσα δὲ κριτικῶς ὑπὸ τοῦ διακόνου
ΣΥΜΕΩΝ Π. ΚΟΥΤΣΑ

Τούτοις προσετέθη κανὼν παρακλητικὸς καὶ εἰκοσιτέσσαρες οἶκοι εἰς τὸν αὐτὸν ὅσιον ὑπὸ τοῦ μοναχοῦ Γερασίμου Μικραγιαννανίτου ὑμνογράφου

ἔκδοσις
μοναστικοῦ οἴκου πατερικῆς διακονίας
Ἡ ἉΓΙΑ ΤΡΙΑΣ *Ὕδρας*
ἘΝ ἈΘΗΝΑΙΣ
1975

Τῌ ΙΒ′ ΤΟΥ ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ ΜΗΝΟΣ ΤΗΝ ΜΝΗΜΗΝ ΕΟΡΤΑΖΟΜΕΝ ΤΟΥ ΕΝ ΑΓΙΟΙΣ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ ΣΥΜΕΩΝ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΘΕΟΛΟΓΟΥ, ΜΕΤΑΤΕΘΕΙΣΑΝ ΕΚ ΤΗΣ ΙΒ′ ΤΟΥ ΜΑΡΤΙΟΥ

ΕΝ Τῼ ΜΙΚΡῼ ΕΣΠΕΡΙΝῼ

Εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα ἱστῶμεν στίχους δ′ καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος β′. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Ὅτε κατετρώθης τῷ γλυκεῖ, βέλει τῆς ἀγάπης τῆς θείας, Συμεὼν ὅσιε· τότε κατεφρόνησας, σαρκὸς καὶ αἵματος, καὶ γονέων ἀπέρριψας, τὴν σχέσιν θεόφρον, συγγενῶν προσπάθειαν, πλοῦτον καὶ δόξαν κενήν· ὅθεν νεκρωθεὶς τοῖς ἐν κόσμῳ, τὴν ἐν τῷ Χριστῷ κεκρυμμένην, ἔζησας ζωὴν ἀξιοθαύμαστε.

Ὅτε συνειδήσεως τῆς σῆς, πάτερ ἐπιμέλειαν ἔσχες, καὶ πάντα ἔπραττες, ὅσα σοὶ ὑπέβαλλεν, αὕτη μακάριε, μελετῶν προσευχόμενος, πενθῶν καὶ νηστεύων· τότε φῶς οὐράνιον, σὲ περιέλαμψεν· ὅπερ οὐρανοῦ εἰς τὸ ὕψος, ἔδειξε φωτός σοι νεφέλην, τὸν σὲ ὁδηγήσοντα μηνύουσαν.

Ὅτε τῷ πατρί σου Συμεών, τῷ πνευματικῷ ὑπετάγης, καὶ ἅπαν φρόνημα, σοῦ καὶ ἅπαν θέλημα, τούτῳ ὑπέταξας· τότε ἄκραν ταπείνωσιν, ἐπλούτησας πάτερ, ἐκ δὲ ταπεινώσεως, θείαν διάκρισιν, εὗρες καὶ διόρασιν θείαν, τὴν τῶν φαινομένων κτισμάτων, λόγους ἀποκρύφους ἐξετάζουσαν.

Ὅτε ἀναβάσεις ἱεράς, ἐν τῇ σῇ καρδίᾳ διέθου, καὶ ἐκ δυνάμεως, μείζονα εἰς δύναμιν, πάτερ προβέβηκας· τότε φῶς σε οὐράνιον, κατήστραψεν ὅλον, καὶ σοφίας χάρισμα, δέδωκε πλούσιον· ὅθεν οἱ πολλοὶ ἀγνοοῦντες, πόθεν ἡ τοσαύτη σοφία, ἔλεγον τὸ θαῦμα ἐκπληττόμενοι.

Δόξα. Ἦχος δ'.

Οὐρανοῦ καὶ γῆς πανήγυρις γίνεται, ἐπὶ τῇ σῇ μνήμῃ Συμεὼν θεοδόξαστε· σήμερον γὰρ Ἄγγελοι πανηγυρίζουσι, καὶ πᾶσα ἡ ἐν οὐρανοῖς θριαμβεύουσα Ἐκκλησία τῶν πρωτοτόκων, ἐν μέσῳ ἔχουσα τὸ πνεῦμά σου, ὁλολαμπὲς καὶ ὁλόφωτον· πανηγυρίζει δὲ καὶ ἡ ἐπὶ γῆς στρατευομένη Ἐκκλησία τῶν ὀρθοδόξων, ὡς ἀναφαίρετον πλοῦτον, καὶ πολυτάλαντον θησαυρὸν κεκτημένη, τὰ θεόπνευστά σου συγγράμματα· ὧν καὶ ἡμᾶς μετασχεῖν τοῦ καρποῦ, ὅς ἐστιν ἡ ἐν ἡμῖν αὐτοῖς, κατ' ἐνέργειαν κτῆσις τῆς θείας χάριτος, Χριστὸν ἐκδυσώπησον, τὸν Σωτῆρα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Ὁ αὐτός.

Ἐκ παντοίων κινδύνων τοὺς δούλους σου φύλαττε, εὐλογημένη Θεοτόκε, ἵνα σε δοξάζωμεν, τὴν ἐλπίδα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον Στιχηρὰ Προσόμοια.
Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Ἐφραθᾶ.

Ἅρμα τῶν ἀρετῶν, τέθριππον συσκευάσας, ἐπέβης τούτῳ πάτερ, καὶ εἰς ἀποκαλύψεις, Κυρίου ἀνελήλυθας.

Στίχ. Τὸ στόμα μου λαλήσει σοφίαν, καὶ ἡ μελέτη τῆς καρδίας μου σύνεσιν.

Κήρυξ τῆς νοερᾶς, σὺ προσευχῆς ἐδείχθης, κανὼν νήψεως θείας, ὄργανον τῆς σοφίας, καὶ σάλπιγξ τῆς θεώσεως.

Στίχ. Στόμα δικαίου ἀποστάζει σοφίαν, χείλη δὲ ἀνδρῶν ἐπίστανται χάριτας.

Χάριν ὁμολογεῖ, σοὶ πᾶσα Ἐκκλησία, ὅτι διὰ σῶν λόγων, εἰς εὕρεσιν τῆς θείας, χάριτος διεγείρεται.

Δόξα. Ὅμοιον.

Δόξα σοι ὦ Τριάς, Πάτερ Υἱὲ καὶ Πνεῦμα, ὅτι εἰς πάντα κόσμον, Συμεὼν τὸν σὸν παῖδα, σῇ χάριτι ἐδόξασας.

Καὶ νῦν. Ὅμοιον.

Ὦ πρᾶγμα τὸ γλυκύ, καὶ ὄνομα Μαρία, πρέσβευε τῷ Υἱῷ σου, μετὰ τοῦ σοῦ Ὁσίου, ὑπὲρ ἡμῶν τῶν δούλων σου.

Τὸ Νῦν ἀπολύεις .... Τρισάγιον.

Καὶ τὸ Ἀπολυτίκιον.

Ἦχος γʹ. Θείας πίστεως.

Θείαν ἔλλαμψιν, Συμεὼν Πάτερ, εἰσδεξάμενος, ἐν τῇ ψυχῇ σου, φωστὴρ ἐν κόσμῳ ἐδείχθης λαμπρότατος, διασκεδάζων αὐτοῦ τὴν σκοτόμαιναν, καὶ πάντας πείθων, ζητεῖν ἣν ἀπώλεσαν, χάριν Πνεύματος· αὐτὸ ἐκτενῶς ἱκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Ἕτερον νεοσύνθετον.

Ἦχος αʹ. Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Τῆς θύραθεν σοφίας προϋπάρχων ἀμύητος, τῆς ἐνθέου καὶ ταύτης, πλήρης γέγονας ὕστερον, καὶ νέος Θεολόγος ἀληθῶς, τοῖς πᾶσιν ἐγνωρίσθης Συμεών· διὰ τοῦτό σου τὴν μνήμην Πάτερ σοφέ, τιμῶντές σοι ἐκβοῶμεν· δόξα τῷ σὲ δοξάσαντι Χριστῷ, δόξα τῷ σὲ θαυμαστώσαντι, δόξα τῷ ἐνεργοῦντι διὰ σοῦ πᾶσιν ἰάματα.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τοῦ Γαβριὴλ φθεγξαμένου σοι Παρθένε τὸ χαῖρε, σὺν τῇ φωνῇ ἐσαρκοῦτο ὁ τῶν ὅλων Δεσπότης, ἐν σοὶ τῇ ἁγίᾳ κιβωτῷ, ὡς ἔφη ὁ δίκαιος Δαυΐδ· ἐδείχθης πλατυτέρα τῶν οὐρανῶν, βαστάσασα τὸν Κτίστην σου. Δόξα τῷ ἐνοικήσαντι ἐν σοί, δόξα τῷ προελθόντι ἐκ σοῦ, δόξα τῷ ἐλευθερώσαντι ἡμᾶς διὰ τοῦ τόκου σου.

Καὶ Ἀπόλυσις.

ἘΝ Τῼ ΜΕΓΑΛῼ ΕΣΠΕΡΙΝῼ

Μετὰ τὸν Προοιμιακόν, στιχολογοῦμεν τὴν α΄ Στάσιν τοῦ Καθίσματος Μακάριος ἀνήρ. Εἰς δὲ τὸ Κύριε ἐκέκραξα ἱστῶμεν Στίχους η΄ καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος δ΄. Ὡς γενναῖον ἐν μάρτυσιν.

Θεολόγων ὁ θίασος, καὶ ὁσίων ὁ ὅμιλος, συνελθόντες σήμερον εὐφημήσωμεν, τὸν Συμεὼν τὸν πανόσιον, καὶ νέον ὑπάρχοντα, Θεολόγον ἀληθῶς· οὗτος γὰρ εἰσδεξάμενος, αἴγλην ἅπασαν, τῆς Τριάδος ἐβρόντησε τῷ κόσμῳ, μυστικῆς Θεολογίας, τὰ ὑπὲρ ἔννοιαν δόγματα.

Τοῦ Πατρὸς τὸ ψαλτήριον, τοῦ Υἱοῦ τερπνὸν κύμβαλον, τοῦ Ἁγίου Πνεύματος θεῖον ὄργανον, Τριάδος ὅλης τὸν κήρυκα, τῶν ἀποκαλύψεων, τὸ πυξίον τὸ σεπτόν, μυστογράφον τῆς χάριτος, θεοῤῥήμονα, εὐφημήσωμεν ᾄσμασιν ἐνθέοις, Συμεὼν τὸν θεοφόρον, τῶν θεολόγων τὸ καύχημα.

Μέγα θαῦμα τῆς χάριτος, ἐπὶ σοὶ καὶ παράδοξον, Συμεὼν θεσπέσιε ἐκτετέλεσται· σὺ γὰρ ὑπάρχων ἀμύητος, σοφίας τῆς ἔξωθεν, ἀνεδείχθης ἀληθῶς, Θεολόγος θεόπνευστος, καὶ διδάσκαλος, ἐγνωρίσθης θεόσοφος τῷ κόσμῳ, καὶ λαμπτὴρ τῆς οἰκουμένης, τοῖς ἱεροῖς σου συγγράμμασιν.

Οὐρανὸς ὁ κατάστερος, τοῖς ποικίλοις χαρίσμασιν, ὁ ἐκδιηγούμενος βροτοῖς ἅπασι, χάριτος θείας μυστήρια, καὶ τρόπους ἐλλάμψεως, καὶ τὰ μέτρα ἀπλανῶς, καὶ βαθμοὺς τελειότητος, θείοις ᾄσμασι, παρὰ πάντων ἀξίως ἐπαινείσθω, Συμεὼν ὁ Θεολόγος, τῆς Ἐκκλησίας τὸ ἥδυσμα.

Ἕτερα. Ἦχος πλ. δ΄. Ὢ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Ὢ τοῦ παραδόξου θαύματος! Πῶς σε τὸ Πνεῦμα Θεοῦ, Συμεὼν παμμακάριστε, προγινῶσκον πόῤῥωθεν, ἐκ τοῦ κόσμου ἀφώρισεν, ἵνα πληρώσῃ, ἅπερ προώρισε, καὶ τοῖς πλουσίοις, αὐτοῦ χαρίσμασι, καταγλαΐσαν σε, κόσμου παντὸς ἔδειξε θεολαμπῆ, λόγον ζωῆς ἔχοντα, φωστῆρα ὅσιε.

Ὢ τοῦ παραδόξου θαύματος! Πῶς ἐν ὑστέροις καιροῖς, τὸ αὐτὸ Πνεῦμα Ἅγιον, ὃ πάλαι ἐφώτισεν, Ἀποστόλους ἐν χάριτι, καὶ διδασκάλους, κόσμου ἐποίησε, τοῦτο φωτίζει, καὶ σὲ τρισόλβιε· καὶ ἰσαπόστολον, δείκνυσι τοῖς πέρασι καὶ ὁδηγόν, πολλῶν καὶ διδάσκαλον, θεοσοφώτατον.

Πάτερ Συμεὼν μακάριε, σὺ τὸν ὡραῖον Χριστόν, ἀγαπήσας θερμότατα, ὀπίσω κατέδραμες, τῆς αὐτοῦ θείας χάριτος, ἕως οὗ ὅλον αὐτὸν εἰσήγαγες, ἐν τῇ ψυχῇ σου, καὶ τῇ καρδίᾳ σου· εὖγε τοῦ πόθου σου, δι' οὗ ἔζης πάντοτε σὺ ἐν Χριστῷ, καὶ ἐν σοὶ ἀντίστροφα, ἔζη ἀεὶ ὁ Χριστός.

Ἄνθρακι τῷ θείῳ ὅσιε, χείλη προσάψας καὶ νοῦν, ἠλλοιώθης τῷ Πνεύματι, καὶ πῦρ ὅλος γέγονας, καὶ πυρίνους ἐννόησας, λόγους θεόφρον, καὶ ἀνεκήρυξας, καὶ τῇ χειρί σου, τούτους συνέγραψας· οἷς οἱ προσέχοντες, πῦρ καὶ αὐτοὶ γίνονται καὶ μυστικῶς, ἐν ψυχῇ λαμβάνουσι, θείαν ἀλλοίωσιν.

Δόξα. Ἦχος πλ. β΄.

Ἐπέλαμψε σήμερον τῇ Ἐκκλησίᾳ, ὡς ἀστὴρ ἑωθινός, τοῦ Θεολόγου Συμεών, ἡ σεβάσμιος πανήγυρις· δεῦτε οὖν οἱ τῶν λόγων αὐτοῦ ἐρασταί, εἰς ἓν συνελθόντες, θεολογικοῖς ὕμνοις αὐτὸν προσείπωμεν, λέγοντες· Χαίροις ὁ μετὰ τὸν πρῶτον Θεολόγον Ἰωάννην, καὶ τὸν δεύτερον Θεολόγον Γρηγόριον, τρίτος ἀναφανεὶς Θεολόγος, καὶ ἐπιστήθιος· χαίροις ὁ τὸν νέον Ἰσραήλ, καθάπερ στῦλος πυρός, διὰ

τῆς πρακτικῆς ἐργασίας τῶν ἐντολῶν, εἰς τὴν γῆν τῆς ἀπαθείας ὁδηγῶν ἀσφαλέστατα· χαίροις ὁ ὥσπερ στῦλος νεφέλης, διὰ τῆς πνευματικῆς θεωρίας, εἰς τὴν τελειότητα τὴν ἐνδεχομένην ἀνθρώποις ἀναβιβάζων· πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν, τῶν ἐκ πόθου τελούντων τὴν μνήμην σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τίς μὴ μακαρίσει σε, Παναγία Παρθένε; τίς μὴ ἀνυμνήσει σου τὸν ἀλόχευτον τόκον; Ὁ γὰρ ἀχρόνως ἐκ Πατρὸς ἐκλάμψας, Υἱὸς Μονογενής, ὁ αὐτὸς ἐκ σοῦ τῆς Ἁγνῆς προῆλθεν, ἀφράστως σαρκωθείς, φύσει Θεὸς ὑπάρχων, καὶ φύσει γενόμενος ἄνθρωπος δι' ἡμᾶς· οὐκ εἰς δυάδα προσώπων τεμνόμενος, ἀλλ' ἐν δυάδι φύσεων, ἀσυγχύτως γνωριζόμενος. Αὐτὸν ἱκέτευε, σεμνὴ παμμακάριστε, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἴσοδος. Φῶς ἱλαρόν. Τὸ Προκείμενον τῆς ἡμέρας. Καὶ τὰ Ἀναγνώσματα.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα.
(Κεφ. 3, 1 - 9)

Δικαίων ψυχαὶ ἐν χειρὶ Θεοῦ, καὶ οὐ μὴ ἅψηται αὐτῶν βάσανος. Ἔδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθνάναι, καὶ ἐλογίσθη κάκωσις ἡ ἔξοδος αὐτῶν καὶ ἡ ἀφ' ἡμῶν πορεία σύντριμμα· οἱ δέ εἰσιν ἐν εἰρήνῃ. Καὶ γὰρ ἐν ὄψει ἀνθρώπων ἐὰν κολασθῶσιν, ἡ ἐλπὶς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης· καὶ ὀλίγα παιδευθέντες μεγάλα εὐεργετηθήσονται, ὅτι ὁ Θεὸς ἐπείρασεν αὐτοὺς καὶ εὗρεν αὐτοὺς ἀξίους ἑαυτοῦ. Ὡς χρυσὸν ἐν χωνευτηρίῳ ἐδοκίμασεν αὐτοὺς καὶ ὡς ὁλοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτούς. Καὶ ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάμψουσι καὶ ὡς σπινθῆρες ἐν καλάμῃ διαδραμοῦνται· κρινοῦσιν ἔθνη καὶ κρατήσουσι λαῶν καὶ βασιλεύσει αὐτῶν Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας. Οἱ πεποιθότες ἐπ' αὐτῷ συνήσουσιν ἀλήθειαν καὶ οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ προσμενοῦσιν αὐτῷ· ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα.
(Κεφ. 5, 16 - 6, 3)

Δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι καὶ ἐν Κυρίῳ ὁ μισθὸς αὐτῶν καὶ ἡ φροντὶς αὐτῶν παρὰ Ὑψίστῳ. Διὰ τοῦτο λήψονται τὸ βασίλειον τῆς εὐπρεπείας καὶ τὸ διάδημα τοῦ κάλλους ἐκ χειρὸς Κυρίου, ὅτι τῇ δεξιᾷ σκεπάσει αὐτοὺς καὶ τῷ βραχίονι ὑπερασπιεῖ αὐτῶν. Λήψεται πανοπλίαν τὸν ζῆλον αὐτοῦ καὶ ὁπλοποιήσει τὴν κτίσιν εἰς ἄμυναν ἐχθρῶν· ἐνδύσεται θώρακα δικαιοσύνην καὶ περιθήσεται κόρυθα κρίσιν ἀνυπόκριτον· λήψεται ἀσπίδα ἀκαταμάχητον ὁσιότητα, ὀξυνεῖ δὲ ἀπότομον ὀργὴν εἰς ῥομφαίαν, συνεκπολεμήσει δὲ αὐτῷ ὁ κόσμος ἐπὶ τοὺς παράφρονας. Πορεύσονται εὔστοχοι βολίδες ἀστραπῶν καὶ ὡς ἀπὸ εὐκύκλου τόξου τῶν νεφῶν ἐπὶ σκοπὸν ἁλοῦνται καὶ ἐκ πετροβόλου θυμοῦ πλήρεις ῥιφήσονται χάλαζαι· ἀγανακτήσει κατ' αὐτῶν ὕδωρ θαλάσσης, ποταμοὶ δὲ συγκλύσουσιν ἀποτόμως· ἀντιστήσεται αὐτοῖς πνεῦμα δυνάμεως καὶ ὡς λαῖλαψ ἐκλικμήσει αὐτούς· καὶ ἐρημώσει πᾶσαν τὴν γῆν ἀνομία καὶ ἡ κακοπραγία περιτρέψει θρόνους δυναστῶν. Ἀκούσατε οὖν, βασιλεῖς, καὶ σύνετε· μάθετε, δικασταὶ περάτων γῆς· ἐνωτίσασθε, οἱ κρατοῦντες πλήθους καὶ γεγαυρωμένοι ἐπὶ ὄχλοις ἐθνῶν· ὅτι ἐδόθη παρὰ Κυρίου ἡ κράτησις ὑμῖν καὶ ἡ δυναστεία παρὰ Ὑψίστου.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα.
(Κεφ. 4, 7 - 15)

Δίκαιος ἐὰν φθάσῃ τελευτῆσαι, ἐν ἀναπαύσει ἔσται· γῆρας γὰρ τίμιον οὐ τὸ πολυχρόνιον, οὐδὲ ἀριθμῷ ἐτῶν μεμέτρηται· πολιὰ δέ ἐστι φρόνησις ἀνθρώποις, καὶ ἡλικία γήρως βίος ἀκηλίδωτος· εὐάρεστος Θεῷ γενόμενος ἠγαπήθη καὶ ζῶν μεταξὺ ἁμαρτωλῶν μετετέθη· ἡρπάγη μὴ κακία ἀλλάξῃ σύνεσιν αὐτοῦ ἢ δόλος ἀπατήσῃ ψυχὴν αὐτοῦ· βασκανία γὰρ φαυλότητος ἀμαυροῖ τὰ καλὰ καὶ ῥεμβασμὸς ἐπιθυμίας μεταλλεύει νοῦν ἄκακον. Τελειωθεὶς ἐν ὀλίγῳ ἐπλήρωσε χρό-

νους μακρούς· ἀρεστὴ γὰρ ἦν Κυρίῳ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ· διὰ τοῦτο ἔσπευσεν ἐκ μέσου πονηρίας. Οἱ δὲ λαοὶ ἰδόντες καὶ μὴ νοήσαντες, μηδὲ θέντες ἐπὶ διανοίᾳ τὸ τοιοῦτον, ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Εἰς τὴν Λιτήν. Ἰδιόμελα.

Ἦχος α΄.

Οὐρανίαν ὡς ἀληθῶς, ἔδει παρεῖναι γλῶσσαν, τοῖς ἐγκωμιάζειν βουλομένοις, Συμεὼν τὸν οὐράνιον ἄνθρωπον· οὗτος γὰρ διὰ τῆς ἐν Πνεύματι θεωρίας, ἀμέσως ἑνωθεὶς τῷ κατὰ φύσιν Ἁγίῳ, ἅγιος κατὰ μέθεξιν γέγονε· τῷ πρώτῳ Φωτί, φῶς δεύτερον ἐχρημάτισε· καὶ τῷ κατ' οὐσίαν Θεῷ, θεὸς κατὰ χάριν γεγένηται· ὅθεν ἁγιοπρεπεῖς, φωτολαμπεῖς καὶ θεοειδεῖς, ἀποδοτέον αὐτῷ καὶ τοὺς ὕμνους, ἵνα πρεσβεύῃ ἐκτενῶς τῷ Κυρίῳ, ἁγιασθῆναι φωτισθῆναι, καὶ θεωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἦχος β΄.

Θεόσοφε πάτερ Συμεών, σὲ καθαρὸν εὑροῦσα δοχεῖον, ἡ παντουργὸς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος χάρις, ὅλον ἑαυτῇ ἐπεσπάσατο, καὶ τοὺς πνευματικοὺς αὐτῆς νόμους, ὡς ἐν βίβλῳ, ἐν ταῖς πλαξὶ τῆς καρδίας σου, τῷ θείῳ φωτὶ διεχάραξεν· ὅθεν τὴν μὲν σὴν διάνοιαν, πηγὴν ἀνέδειξε πολυχεύμονα, ἀναστομοῦσαν τῆς ὑψηλῆς Θεοῦ γνώσεως τὰ νοήματα· τῇ δὲ γλώσσῃ σου, ὡς καλάμῳ χρησαμένη, τὰ τῆς νηπτικῆς φιλοσοφίας ἐκαλλιγράφησε δόγματα, καὶ παρακαταθήκην αὐτά, τῇ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίᾳ κατέλιπεν· ὧν ἤδη τῆς ἀναγνώσεως ἀπολαύοντες, δεόμεθά σου, καὶ τῶν καρπῶν αὐτῶν ἐν πείρᾳ γενέσθαι, καταξιῶσαι ἡμᾶς, τοὺς σὲ μακαρίζοντας.

Ἦχος γ΄.

Χάριν ὁμολογοῦμεν τῇ σῇ ἁγιότητι, Συμεὼν πατὴρ ἡμῶν Ὅσιε· ὅτι διὰ τῶν σεπτῶν σου συγγραμμάτων, τῆς προτέρας πλάνης ἀπαλλάξας, πρὸς τὴν ἀπλανῆ ὁδὸν

τῆς σωτηρίας ἡμᾶς ὡδήγησας· ἐν τούτοις γὰρ ἤδη, ὡς ἐν ἐσόπτρῳ διαυγεστάτῳ, καθαρῶς ἐνιδόντες, ὅσον ἀπολειπόμεθα, τῆς κατὰ Χριστὸν ζωῆς τε καὶ τελειότητος, ἑαυτοὺς ταλανίζομεν, πόῤῥω τὴν οἴησιν ἀποβαλόντες, ἣν περὶ ἡμῶν αὐτῶν εἴχομεν· ὄντως φῶτα θεουργικά, τὰ σὰ ὑπάρχει συγγράμματα, δι' ὧν οἱ γνωστικοὶ μεταμορφοῦνται πρὸς θέωσιν, καὶ τῷ Χριστῷ ἑνοῦνται, τῷ σῴζοντι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ὁ αὐτός.

Τίς μὴ δοξάσει; ἢ τίς μὴ ὡς Ἅγιόν σε τιμήσει, Συμεὼν θεοδίδακτε; Σὲ γὰρ ἡ Ἁγία Τριάς, διὰ τῆς ἁγιαστικῆς αὐτῆς καὶ θεοποιοῦ ἐδόξασέ σε χάριτος· σοῦ ὁ βίος ἅγιος, θαύμασι ποικίλοις θεόθεν κεκοσμημένος· τὸ τέλος σου ἅγιον, καὶ τὰ συγγράμματά σου λαμπρότερον σάλπιγγος, τὴν σὴν κηρύττουσιν ἁγιότητα. Ἅγιος οὖν ἀληθῶς ὑπάρχων, καὶ πρὸς τὸν Θεὸν ἁγίων ἔχων τὴν παῤῥησίαν, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν, τῶν ἐκ πόθου δοξαζόντων, τὸ σὸν ἅγιον ὄνομα.

Ἦχος δ'.

Κροτήσωμεν σήμερον ἐν ἱεραῖς μελῳδίαις, τὴν μνήμην τοῦ Θεολόγου Συμεὼν οἱ φιλέορτοι· οὗτος γὰρ αἰσθητοῦ παντὸς ἀπαναστάς, εἰς ἑαυτὸν νοερῶς συνεστράφη· συστραφεὶς δέ, προσευχὴν νοερὰν ἐπλούτησε, πλουτήσας δὲ ταύτην, τὸ εἰδεχθὲς προσωπεῖον τῶν παθῶν ἀπεκάθηρε· καθαρθεὶς δέ, τὴν εἰρήνην τῶν λογισμῶν ἐκτήσατο· εἰρηνεύσας δέ, ἐταπεινώθη· ταπειωθεὶς δέ, τῆς θείας ἀγάπης κατηξιώθη· ἀγαπήσας δέ, θείαν μὲν ἔλλαμψιν ἐν τῷ νοΐ, ἐν δὲ τῇ καρδίᾳ, τὸν ἐνυπόστατον ἔπαθε τῆς θείας χάριτος φωτισμόν· ὅθεν ὡς παθὼν τὰ θεῖα, καὶ ἀσφαλῶς ταῦτα ἔμαθε, καὶ ὡς μαθών, ἀφθόνως ἐδίδαξε, καὶ τοῦ τῆς θεώσεως ὑπερφυοῦς δώρου ἡμῖν μετέδωκε, πρεσβεύων ἐκτενῶς τῷ Κυρίῳ, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ὁ αὐτός.

Ἄνθρωπε τοῦ Θεοῦ, καὶ νέε Θεολόγε, καὶ ἄνερ ἐπιθυμιῶν τῶν τοῦ Πνεύματος, σὺ τὸ ἀληθινὸν μάννα τὸν Χρι-

στόν, ἀενάως ἀναβλύζον, ἔχων ἐν καρδίᾳ σου, τὰς θεολογικάς σου διδασκαλίας ἡμῖν παρέθηκας, ὡς μάννα πνευματικὸν καὶ οὐράνιον, εἰσαγωγικοῖς καὶ μέσοις καὶ τελείοις κατάλληλον, καὶ πᾶσι πάντα γινόμενον, κατὰ τὸ ἐν ἐρήμῳ μάννα· δι' ὧν φωτίζεις τὸν νοῦν, τὴν καρδίαν κατανύσσεις, ἡδύνεις τὴν ψυχήν· ἀκοὴν καταπλήττεις, διάνοιαν ἐξιστᾷς, καὶ τῆς γῆς καὶ τῶν γηΐνων αὐτὴν μετατίθεις· κόρον οὐκ ἐπάγεις, ἀλλὰ καινὸς ἀεὶ τοῖς ἀναγινώσκουσιν εὑρίσκῃ· ὄντως διὰ στόματός σου ἐλάλησε τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, τὸ φωτίζον καὶ ἁγιάζον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα. Ἦχος πλ. α'.

Τὸν ἄδυτον γνόφον τῆς ἐν πνεύματι θεωρίας εἰσελθών, Συμεὼν θεοειδέστατε, τὸν δι' ὑπερβολὴν φωτοχυσίας ὄντα ἀπρόσιτον, αὐτῷ τὸ μὴ ἰδεῖν μηδὲ γνῶναι, ἰδεῖν καὶ γνῶναι κατηξιώθης, τὸν ἐν αὐτῷ ὄντα ὑπεράγνωστον Θεὸν καὶ ἀόρατον· τοῦτο γάρ ἐστι τὸ ὄντως ἰδεῖν καὶ γνῶναι· ὅθεν αὐτόν, ὡς οὐδὲν ὄντα τῶν πάντων ὑπερουσίως, δι' ἀφαιρέσεως καὶ ἀποφατικῆς Θεολογίας ἐθεολόγησας, πάντων ἐξιστάμενος τῶν ὄντων, αἰσθητῶν καὶ νοητῶν, καὶ σεαυτοῦ, καὶ ἐν μόνῳ τῷ Θεῷ ὤν· Ὃν καθικέτευε σωθῆναι ἡμᾶς, τοὺς τὴν μνήμην σου γεραίροντας.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μακαρίζομέν σε, Θεοτόκε Παρθένε, καὶ δοξάζομέν σε, οἱ πιστοὶ κατὰ χρέος, τὴν πόλιν τὴν ἄσειστον, τὸ τεῖχος τὸ ἄῤῥηκτον, τὴν ἀῤῥαγῆ προστασίαν, καὶ καταφυγὴν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον Στιχηρὰ Προσόμοια.
Ἦχος πλ. α'. Χαίροις ἀσκητικῶν.

Χαίροις ὁ θεοφώτιστος νοῦς, Θεολογίας ὁ κανὼν ὁ εὐθύτατος, Τριάδος ὁ ἐννοήσας, βαθμοὺς καὶ μέτρα καλῶς, δεύτερον καὶ πρῶτον τῆς θεότητος. Πατὴρ μὲν γὰρ αἴτιος, τοῦ Υἱοῦ ἀλλ' οὐ πρότερος, Υἱὸς δὲ πάλιν, ἐκ Πατρὸς ἀλλ'

οὐ δεύτερος· ὁμοούσιος, ἡ Τριὰς γὰρ καὶ σύνθρονος, ἄῤῥητος ἀκατάληπτος, συνάναρχος ἄτμητος, καὶ συναΐδιος ὅλη, Πατὴρ Υἱὸς Πνεῦμα Ἅγιον· ἣν νῦν ἐκδυσώπει, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Τὸ στόμα μου λαλήσει σοφίαν, καὶ ἡ μελέτη τῆς καρδίας μου σύνεσιν.

Χαίροις ὁ ἱερὸς γραμματεύς, τῆς ὑψηλῆς Θεολογίας τοῦ Πνεύματος, ταμεῖον τῶν θεαμάτων, τῶν μυστικῶν τοῦ Θεοῦ, γλῶσσα Ἐκκλησίας ἡ ἡδύλαλος· ὁ γνοὺς τὸ μυστήριον, ἁρπαγῆς τὸ ἀπόῤῥητον, μῆκος καὶ πλάτος, βάθος ὕψος τῆς γνώσεως, ἁγιότητος, ἐκμαγεῖον δυσμίμητον· ἄγαλμα τὸ τῆς χάριτος, εἰκὼν Χριστοῦ ἔμψυχος, φωτὸς ἀπαύγασμα πρώτου, γόνου βροντῆς ὁ ἀπόγονος, Χριστὸν ἐκδυσώπει, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Στόμα δικαίου ἀποστάζει σοφίαν, χείλη δὲ ἀνδρῶν ἐπίστανται χάριτας.

Χαίροις τῶν ἀσκητῶν καλλονή, τῶν Ἱερέων τὸ περίδοξον καύχημα, χαρίτων θείων ὁ οἶκος, τῶν ἀρετῶν θησαυρός, τῆς διπλῆς ἀγάπης ἐνδιαίτημα· πραότητος σκήνωμα, προσευχῆς ἐργαστήριον, τῆς θεωρίας, καὶ τῆς πράξεως τέμενος, ταπεινώσεως, τὸ τερπνὸν καταγώγιον· λύχνε τῆς διακρίσεως, ἀστὴρ διοράσεως, καὶ προοράσεως μέγας, ἥλιος λάμπων τὰ πέρατα, Χριστὸν ἐκδυσώπει, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ΄.

Δεῦτε ἅπαντα τὰ πλήθη τῶν πιστῶν, ἐπὶ τῇ μνήμῃ τοῦ Θεολόγου Συμεὼν συνελθόντα, εὐχαριστήριον αἶνον καὶ δόξαν, Θεῷ προσάξωμεν λέγοντες· δόξα τῇ περὶ ἡμᾶς σου φιλανθρωπίᾳ, φιλόψυχε Κύριε, ὅτι Συμεὼν τὸν θεράποντά σου, τοῖς σοῖς πλουσίοις χαρίσμασι καταγλαΐσας, καὶ τῷ θείῳ σου φωτὶ καταυγάσας, ἐχαρίσω ἡμῖν φωστῆρα τῶν ἐσκοτισμένων, ὁδηγὸν τῶν πεπλανημένων, ἀλείπτην τῶν

μοναζόντων, καὶ κέντρον τῶν ἀμελούντων· δι' οὗ διδασκόμεθα ζητεῖν ἀεί, διὰ νοερᾶς ἐπιστροφῆς, ἐν ἑαυτοῖς γνωστῶς κτήσασθαι, τὴν χάριν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, καὶ τὸν ἀρραβῶνα ἐντεῦθεν λαβεῖν, τῆς τελείας ἐν οὐρανοῖς ἀπολαύσεως· ἧς καὶ ἡμᾶς ἀξίωσον ὁ Θεός, διὰ τὸ μέγα σου ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἀνύμφευτε Παρθένε, ἡ τὸν Θεὸν ἀφράστως συλλαβοῦσα σαρκί, Μήτηρ Θεοῦ τοῦ Ὑψίστου, σῶν οἰκετῶν παρακλήσεις δέχου πανάμωμε, ἡ πᾶσι χορηγοῦσα, καθαρισμὸν τῶν πταισμάτων, νῦν τὰς ἡμῶν ἱκεσίας προσδεχομένη, δυσώπει σωθῆναι πάντας ἡμᾶς.

Τὸ Νῦν ἀπολύεις.... Τρισάγιον.

Καὶ τὸ Ἀπολυτίκιον ἐκ τοῦ Μικροῦ Ἑσπερινοῦ.

Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Μετὰ τὸν Ἑξάψαλμον, τὸ Ἀπολυτίκιον ὡς ἐν τῷ Ἑσπερινῷ, μετὰ δὲ τὴν α΄ Στιχολογίαν Κάθισμα.

Ἦχος α΄. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Ἡ μνήμη σου σοφέ, Συμεὼν τελουμένη, αἰσίως παρ' ἡμῶν, τῶν φιλούντων σε τέκνων, τὸν νοῦν ἡμῶν κατηύγασε, καὶ καρδίαν πρὸς πλείονα, πόθον ἤγειρε, τῶν θεοπνεύστων σου λόγων, καὶ ἐθέρμανε, πρὸς ἣν ἐν τούτοις διδάσκεις, σαφῶς τελειότητα.

Δόξα. Ὅμοιον.

Ἐπέφανεν ἰδού, Θεολόγου τοῦ νέου, ἡ εὔσημος ἡμῖν, καὶ σεβάσμιος μνήμη, ἐν ᾗ ἀναμιμνήσκουσα, τὴν αὐτοῦ ἁγιότητα, μεγαλύνεται, ὑπὸ πιστῶν φιλεόρτων, καὶ κηρύττεται, ἐπ' ἐκκλησίας ὡς οὖσα, τοῖς πᾶσι σωτήριος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Παρθένος ἀληθῶς, πρὸ τοῦ τόκου Παρθένε, παρθένος ἀληθῶς, ἐν τῷ τόκῳ Παρθένε, παρθένος Ἀειπάρθενος, μετὰ τόκον διέμεινας· ὅθεν δέομαι, ὡς ἡγεμὼν τῶν παρθένων, παρθενεύειν με, νοΐ ψυχῇ σώματί τε, Παρθένε ἐνίσχυσον.

Μετὰ τὴν β΄ Στιχολογίαν Κάθισμα.

Ἦχος δ΄. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Καταπλήττει πάντα νοῦν, τὸ γεγονὸς θαῦμα ἐν σοί, Θεολόγε Συμεών· σὺ γὰρ ὡράθης ὑπὲρ γῆς, ἐν τῷ προσεύχεσθαι πάτερ τέσσαρας πήχεις, ἱστάμενος σοφέ, ὥσπερ τις ἄυλος, μετέωρός ποτε, Θεοῦ ὡς Ἄγγελος, φορῶν εἰσέτι τὸ γεῶδες, καὶ κάτω βρῖθον τοῦ σώματος· ὢ οἵας δόξης! ὢ οἵου κλέους! ἠξιώθης παμμάκαρ.

Δόξα. Ὅμοιον.

Θεολόγε θεωρέ, τῶν οὐρανίων ἀγαθῶν, ὑμνητὰ τῆς τριφεγγοῦς, μιᾶς θεότητος καὶ νῦν, δοξάζομέν σε τὸν

δόξης ἀξιωθέντα, παρά τε τοῦ Πατρός, Υἱοῦ καὶ Πνεύματος, οἶκος καὶ ναός, θεῖος γενόμενος, τῆς παναγίας ὅσιε Τριάδος, ὁ μύστης ταύτης καὶ πρόμαχος· χαίροις οὖν κλέος, τὸ τῶν ὁσίων, Συμεὼν θεοδόξαστε.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἀ'πειρόγαμε Ἁγνή, πῶς συλλαμβάνεις ἐν γαστρί, τῶν ἁπάντων τὴν πνοήν, περιλαμβάνοντα χερσί, φράσον ἡμῖν τὸν λόγον τοῦ Μυστηρίου σου· πανάληθές ἐστι, τοῦτο ὦ ἄνθρωπε, καὶ παῦσαι ἐρευνῶν, τὸ δυσθεώρητον, ὕψος καὶ βάθος, μῆκος καὶ πλάτος, τῆς ἀποῤῥήτου λοχείας μου· νικᾷ γὰρ ὄντως, ἔννοιαν πᾶσαν, τῶν βροτῶν καὶ Ἀγγέλων.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον. Κάθισμα.

Ἦχος πλ. δʹ. Τὴν σοφίαν καὶ λόγον.

Ἀ'ρετῶν τὸν λειμῶνα περιελθών, καὶ Γραφῶν τῶν τοῦ Πνεύματος Συμεών, τὰ ἄνθη τὰ κάλλιστα, ἀπὸ τούτων συνέλεξας, δίκην μελίσσης πάτερ, σοφῆς φιλοπόνου τε, καὶ ὡς κηρίον πρᾶξιν, ἐκτήσω ἐχέφρονα· ὡς δὲ νεκταρῶδες, καὶ γλυκύτατον μέλι, παμμάκαρ ἐπλούτησας, θεωρίαν τὴν ἔμπρακτον, θεοπτίας τὴν πρόξενον· πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, ἡμῖν τοῖς πόθῳ τιμῶσι, τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Δόξα. Ὅμοιον.

Συγγραμμάτων ἡ βίβλος πάτερ τῶν σῶν, ἰατρεῖον ὑπάρχει πνευματικόν, ξύλον ζωῆς ἄφθαρτον, ἀμβροσία τοῦ νέκταρος, τὸ ἔλαιον καὶ μέλι ἐκ πέτρας τὰ ῥεύσαντα, τοῦ Ἀερμὼν ἡ δρόσος, τρυφῆς ὁ παράδεισος· τὸ ἀμαλθείας κέρας, τῶν ᾀσμάτων τὸ ᾆσμα, τὸ θησαυροφυλάκιον, τῆς σοφίας καὶ γνώσεως· διὰ τοῦτο βοῶμέν σοι· χάρισαι ἡμῖν νοητῶς, Θεολόγε τούτων τὰς ποιότητας, τοῖς μετὰ πόθου τιμῶσι, τὴν ταύτης ἀνάγνωσιν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἡλιόμορφον ἅρμα τὸ τοῦ Δαυίδ, πορφυρόστρωτος κλίνη τοῦ Σολομῶν, τόμος θεοχάρακτος, Ἡσαΐου, καὶ ἔμψυχος, σκηνὴ τοῦ Μωϋσέως, καὶ τεῖχος ἀδάμαντος, σὺ τοῦ Ἀμὼς ὑπάρχεις, λυχνία χρυσήλατος· ἡ τοῦ Ζαχαρίου, Δανιήλ τε τὸ ὄρος, πυξίον κροκόλευκον, Ἀββακοὺμ καὶ τὸ ἔξοχον, προφητῶν περιήχημα· πρέσβευε τῷ σῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ, τῶν πταισμάτων, ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς προσκυνοῦσιν ἐν πίστει, Παρθένε τὸν τόκον σου.

Εἶτα οἱ Ἀναβαθμοί· τὸ α' Ἀντίφωνον τοῦ δ' ἤχου.

Προκείμενον. Τὸ στόμα μου λαλήσει σοφίαν....

Στίχ. Τί ἀνταποδώσωμεν τῷ Κυρίῳ, περὶ πάντων ὧν ἀνταπέδωκεν ἡμῖν;

Τό, Πᾶσα Πνοή.

Εὐαγγέλιον Ὁσιακόν.

Ὁ Ν' Ψαλμός.

Δόξα. Ταῖς τοῦ σοῦ Ὁσίου...

Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου...

Καὶ τὸ ἰδιόμελον. Ἦχος πλ. β'.

Στίχ. Ἐλέησόν με ὁ Θεός...

Τὴν ἐτήσιον μνήμην σου σήμερον, Θεολόγε Συμεὼν ἑορτάζομεν· σὺ γὰρ τὸ πῦρ, ὃ ἦλθεν ὁ Χριστὸς βαλεῖν ἐπὶ τῆς γῆς, ἐν σῇ καρδίᾳ δεξάμενος, ὁ πρῴην πήλινος ἀνδριάς, πύρινος ὅλος γέγονας, ὡς πεπυρακτωμένος σίδηρος· ὅθεν καὶ τὸ βαρὺ τοῦ σώματός σου πάχος, μετεχαλκεύθη τῷ θείῳ πυρί, πρὸς τὸ λεπτότερον καὶ θειότερον, μετὰ δὲ τὸ πῦρ τῆς λεπτῆς αὔρας τοῦ θείου φωτισμοῦ, ὁ νοῦς σου ἀξιωθείς, καὶ πρὸς τὸ συνημμένον σῶμά σου, πολλὰ διεπόρθμευσε τοῦ κάλλους τεκμήρια· ὅθεν καὶ ἐν τῷ λειτουργεῖν Θεῷ, ὡς ἥλιος τοῖς ὁρῶσιν ἐδείκνυσο. Ὢ τοῦ θαύματος! οἵων δωρεῶν ἀξιοῦται ἡ χοϊκὴ βροτῶν φύσις, χάριτι τοῦ Χριστοῦ, τοῦ σῴζοντος τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἶτα τό, Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν λαόν σου . . .

Καὶ οἱ Κανόνες· ὁ Κανὼν τῆς Θεοτόκου μετὰ τῶν Εἱρμῶν εἰς ϛ′ καὶ τοῦ Ἁγίου οἱ δύο εἰς η′.

Κανὼν πρῶτος, οὗ ἡ ἀκροστιχίς:
«Τὸν Συμεὼν γεραίρω τὸν Θεολόγον».

Ἦχος δ′.
Ὠδὴ α′.

Ὁ Εἱρμός. Ἀνοίξω τὸ στόμα μου.

Τοῦ Πνεύματος ὄργανον, ἀναδειχθεὶς ἱερώτατε, Συμεὼν καὶ χάριτος, κιθάρα πάγχορδος, κἀμὲ ποίησον, τῆς χάριτος κιθάραν, ὅπως σου τὰς χάριτας, μέλψω ἐν χάριτι.

Ὁ νοῦς ὁ ὁλόφωτος, Θεολογίας ἐπέφανε, βροντὴ ἡ οὐράνιος, σήμερον ἤχησε, τὰ βροντόφωνα, διδάγματα σοφίας· φωτίσθητε ἅπαντες, καὶ ἐνωτίσθητε.

Νοεῖν σου τίς δύναται, τῆς θείας γνώσεως πάνσοφε, ὕψος δυσανάβατον, βάθος ἀνέφικτον, δυσθεώρητον, πλάτος καὶ μῆκος ἅμα, ἧσπερ κατηξίωσαι, θεοειδέστατε.

Θεοτοκίον.

Στολὴ χρηματίσασα, τοῦ σαρκωθέντος βασίλειος, Θεοῦ Λόγου Πάναγνε, τὴν θεοποίκιλτον, ἣν ἀπώλεσα, στολὴν χάριτος θείας, πάλιν με ἀμφίασον, τῇ μεσιτείᾳ σου.

Ἕτερος Κανών, ἄνευ ἀκροστιχίδος.

Ἦχος πλ. δ′.
Ὠδὴ α′.
Ὁ Εἱρμός. Ἁρματηλάτην Φαραώ.

Τριὰς Ἁγία καὶ Μονὰς ἀΐδιε, ἡ φωτουργαία πηγή, ἐξ ἧς πᾶσα δόσις, ἀγαθὴ κατέρχεται, φώτισον τὴν καρδίαν μου, ἵνα μέλψω ἀξίως, τὸν σὲ ὀρθῶς δογματίσαντα, καὶ θεολογήσαντα ἄριστα.

Πάντα τὰ βάθη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἐν θείῳ Πνεύματι, ἐρευνήσας πάτερ, τούτοις ὑποβρύχιος, οὐ γέγονας ἀοίδιμε, ἀλλ' εὑρὼν μαργαρίτας, πολυτιμήτους ἐξήγαγες, τῆς Θεολογίας τὰ δόγματα.

Ἔσοπτρον πάτερ διαυγὲς νεόσμηκτον, ἀπεργασάμενος, νοῦν καὶ τὴν καρδίαν, πλουσίας εἰσδέδεξαι, τὰς ἀστραπὰς τοῦ Πνεύματος, καὶ μακάριος ὤφθης, ὅτι Θεὸν ἐν καρδίᾳ σου, εἶδες ὡς Αὐτὸς ἀπεφήνατο.

Θεοτοκίον.

Σὺ Κόρη ὤφθης ἀνδριὰς θεόγλυπτος, ἄγαλμα κτίσεως, θαῦμα τῶν Ἀγγέλων, ἴνδαλμα παρόμοιον, ἀρχικῆς ὡραιότητος, παναρμόνιος ὕλη, τοῦ Λόγου τῆς σωματώσεως, καὶ Θεοῦ ἀμίμητον μίμημα.

Καταβασία. Ἀνοίξω τὸ στόμα μου...

Ὠδὴ γ΄.

Ὁ Εἱρμός. Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους.

Ὑπῆρξας ναὸς ἡγιασμένος, Θεοῦ ὥσπερ θύτην καθαρόν, τὸν νοῦν σου ἔχων Ἅγιε, τὴν προσευχὴν ὡς θῦμα δέ, καὶ ὡς θυσιαστήριον, τὴν εὐθυτάτην καρδίαν σου.

Μωσέως ὡς πάλαι ἐδοξάσθη, ἡ ὄψις συνόντος τῷ Θεῷ, οὕτω πάτερ ἡ ὄψις σου, ἐν τοῖς ἀδύτοις μένοντος, θείῳ φωτὶ δεδόξασται, ὁλολαμπὴς ὡς ὁ ἥλιος.

Ἐφάνη ἐν χρόνοις τοῖς ἐσχάτοις, ἡ βίβλος σου πάτερ Συμεών, κλῖμαξ ἡμᾶς ἀνάγουσα, ἐκ γῆς πρὸς τὰ οὐράνια, καὶ κώδων ἱερώτατος, τοὺς κοιμωμένους ἐγείρουσα.

Θεοτοκίον.

Ὡς κόσμος ἐν κόσμῳ ἀνεδείχθης, παμμέγιστος Κόρη ἐν σμικρῷ, τοῦ ἐξ οὐκ ὄντων ἅπαντα, τὸν κόσμον ὑποστήσαντος, κόσμῳ γὰρ ὁ ἀχώρητος, σοὶ χωρητὸς ὅλος γέγονε.

Ἕτερος. Οὐρανίας ἁψῖδος.

Χελιδὼν ἀνεδείχθης, σὺ ᾠδικὴ πάνσοφε, διὰ τῆς σῆς βίβλου φωνοῦσα, καὶ τὴν ἀνάκλησιν, τῆς θείας χάριτος, γλυκὺ ὡς ἔαρ δηλοῦσα, ἣν μετὰ τὸ Βάπτισμα, φεῦ ἀπωλέσαμεν.

Σοὶ ἐσταύρωται κόσμος, ὦ Συμεὼν ὅσιε, διὰ πρακτικῆς καὶ σὺ πάτερ, κόσμῳ ἐσταύρωσαι, λογιστικῶς τῷ νοΐ, διπλῇ σταυροῦ γὰρ ἡ πρᾶξις, ὡς πατέρες λέγουσι, τοῦτο οἱ ὅσιοι.

Ταῖς ἀκτῖσι ταῖς θείαις, προσομιλῶν ὅσιε, αἷσπερ φύσει πρόσεστι, πάντων ἡ ἀποκάλυψις, τὰ πόῤῥω ἔβλεπες, ὥσπερ παρόντα τρισμάκαρ, καὶ ὡς ἐνεστῶτα δέ, αὖθις τὰ μέλλοντα.

Θεοτοκίον.

Ὡς ὁ σκῦλα εὑρίσκων, καὶ θησαυρὸν τέρπεται, οὕτως εὑρηκὼς κἀγὼ Κόρη, σὸν θεῖον ὄνομα, καὶ τὴν εἰκόνα σου, ὡς πολυτάλαντον πλοῦτον, χαίρω ὀνομάζων σε, καὶ ἀσπαζόμενος.

Καταβασία. Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους Θεοτόκε...

Κάθισμα.

Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθείς.

Τῶν μοναστῶν ὑπογραμμὸς καὶ κοσμήτωρ, τῶν ἀσκητῶν χειραγωγὸς καὶ μιγάδων, παιδαγωγὸς καὶ πάντων τὸ ἐντρύφημα, ὤφθης ἱερώτατε, Συμεὼν Θεολόγε· ὅθεν καὶ νῦν πρέσβευε, παῤῥησίᾳ τῷ Κτίστῃ, ὑπὲρ ἡμῶν τῶν πίστει καὶ στοργῇ, ἀεὶ τιμώντων, τὴν μνήμην σου Ὅσιε.

Δόξα. Ὅμοιον.

Τῶν θεοφόρων εἷς καὶ γνήσιος πέλων, τῶν θεολόγων εἷς καὶ τρίτος ὑπάρχων, καὶ τῶν ὁσίων εἷς καὶ μέγας γέγονας, διὰ μετριότητος, δι' ἀγάπης τελείας, Συμεὼν θεόσοφε, καὶ καθάρσεως πάσης, καὶ δι' αὐτῶν παντοίων ἀρετῶν, δι' ὧν ὑψώθης, πρὸς Κύριον Ὅσιε.

Καὶ νῦν. Ὅμοιον.

Οὐ σιωπήσωμέν ποτε Θεοτόκε, τὰς δυναστείας σου λαλεῖν οἱ ἀνάξιοι· εἰ μὴ γὰρ σὺ προΐστασο πρεσβεύουσα, τίς ἡμᾶς ἐῤῥύσατο, ἐκ τοσούτων κινδύνων; τίς δὲ διεφύλαξεν, ἕως νῦν ἐλευθέρους, οὐκ ἀποστῶμεν Δέσποινα ἐκ σοῦ· σοὺς γὰρ δούλους σῴζεις ἀεί, ἐκ παντοίων δεινῶν.

Ὠδὴ δ'.

Ὁ Εἱρμός. Τὴν ἀνεξιχνίαστον.

Νόμοις τοῦ Δεσπότου ὑπείκων σοφέ, ἐντολὰς ἁπάσας ἐπλήρωσας, ἐν αἷς καὶ εὗρες, κεκρυμμένον τὸν Χριστόν, τὸν ταύτας ἐντειλάμενον, καὶ αὐτοῦ τὴν χαριν ἐπλούτησας.

Γλῶσσα ἡ βρενθύουσα ῥητορικαῖς, τέχναις καὶ μεθόδοις οὐ δύναται, ἐγκωμιάσαι, τὰ χαρίσματα τὰ σά, ἃ ὑπὲρ φύσιν εἴληφας, πάτερ Συμεὼν θεοείκελε.

Εὗρες τὸ δυσεύρετον πάλαι καὶ νῦν, χρῆμα Συμεὼν θεοδόξαστε, τὸ θεωθῆναι, καὶ ἁρπάζεσθαι σὸν νοῦν, γῆθεν εἰς τὰ οὐράνια. Ὢ τοῦ ξενηκούστου ἀκούσματος!

Θεοτοκίον.

Ῥήμασιν ἑπόμενοι Ἄχραντε σοῖς, πᾶσαι γενεαὶ μακαρίζομεν, σὲ ὡς τεκοῦσαν, τὸν μακάριον Θεόν, τὸν μακαρίους δείξαντα, νόας καὶ βροτοὺς θείᾳ χάριτι.

Ἕτερος. Σύ μου ἰσχὺς Κύριε.

Σὺ εὑρηκώς, ἥλιον ἄλλον νοούμενον, ἐν καρδίᾳ, καὶ ὁδῷ χρησάμενος, φωτὶ αὐτοῦ, ἀνῆλθες σοφέ, Πνεύματος δυνάμει, εἰς ὄρη τὰ ὑπερκόσμια, καὶ ἤκουσας καὶ εἶδες, ἃ οὐκ ἔστιν ἀκοῦσαι, καὶ ἰδεῖν ἐμπαθῆ τινα ἄνθρωπον.

Ὁ Ἰησοῦς, σοὶ μόνος ἦν ἀδολέσχημα, τρυφὴ γλώττης, καρδίας μελέτημα, πνοὴ ζωή, φῶς καὶ ἡδονή, γλυκυτάτη θέρμη, φωτίζουσα τὴν διάνοιαν, εὐφραίνουσα καρδίαν, πυρπολοῦσα τὰ πάθη, καὶ δακρύων πηγάζουσα ῥεύματα.

Τί μοι χρυσός, τί μοι ὁ λίθος ὁ σάπφειρος, τί μοι τἆλλα, βίου περισπούδαστα; Ἐμοὶ τρυφή, δόξα καὶ χαρά, τὰ θεόπνευστά σου, ὑπάρχει πάτερ συγγράμματα, ἐν οἷς τρυφῶ καὶ χαίρω, καὶ φλεγόμενος βλύζω, ἐξ ὀμμάτων γλυκύτατα δάκρυα.

Θεοτοκίον.

Ὦ Μαριάμ, τὸ κοσμοπόθητον ὄνομα, σὺ Παρθένε, Θεοῦ μέσον ἕστηκας, καὶ τῶν βροτῶν, καὶ τὸν μὲν Θεόν, βροτὸν ἀπειργάσω, τοὺς δὲ βροτοὺς θεοὺς χάριτι, εὐχαριστοῦμεν Κόρῃ, μεσιτείᾳ σου ταύτῃ, δι' ἧς ἅπαντα κόσμον διέσωσας.

Καταβασία. Τὴν ἀνεξιχνίαστον...

Ὠδὴ ε'.

Ὁ Εἱρμός. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Ἀγάπης καιόμενος, πυρὶ μέσην καρδίαν σου, ὅλος σεαυτοῦ ὅλος ἐξέστης, καὶ Θεῷ μόνῳ, ὅλῳ συγκέκρασαι, τῷ ἠγαπημένῳ ὑπὸ σοῦ, ὡς ἓν πνεῦμα γίνεσθαι, μετ' Αὐτοῦ ἱερώτατε.

Ἰδοὺ νῦν ἀνέτειλε, τὸ φῶς τῆς θείας χάριτος, ἰδοὺ ἀμβροσία ἡ τοῦ μάννα, τοῦ ζωηρύτου πᾶσι προτίθεται, Συμεὼν ὁ ἔνθεος πατήρ, δεῦτε καὶ τρυφήσατε, οἱ ζωῆς ὀρεγόμενοι.

Ῥητόρων λαλίστερος, ἀναδειχθεὶς τῷ Πνεύματι, τοὺς περὶ Θεοῦ καὶ θείων λόγους, καὶ ὑπολήψεις θεοπρεπέστατα, σὺ ἐθεολόγησας ἡμῖν· ὅθεν νέος κέκλησαι, Θεολόγος φερώνυμε.

Θεοτοκίον.

Ὦ Μῆτερ ὁλόφωτε, φωτὸς τοῦ πρώτου φώτισον, ψυχὴν τὴν ἀφώτιστον φωτί σου, ἵνα φῶς βλέπω πάλιν τὸ πρώτιστον, ὃ ἐκ σοῦ ἐφώτισεν ἡμᾶς, καὶ σὲ τὴν φωτίσασαν, τοῦτο γὰρ φωτὸς ἴδιον.

Ἕτερος. Ἵνα τί με ἀπώσω.

Ὢ πολλῆς παῤῥησίας, ἧς πρὸς τὸν Δεσπότην ἁπάντων ἐπλούτησας! σὺ γὰρ ὥσπερ φίλῳ, συνελάλεις αὐτῷ ἐν καρδίᾳ σου, καὶ ὡς πατρὶ τέκνον, περιπλεκόμενος ἐφώνεις· Ἰησοῦ Ἰησοῦ μου γλυκύτατε.

Θεοῦ γέγονας στόμα, ὡς τὰ θεῖα λόγια φάσκων μακάριε· σὺ γὰρ ταῖς ἐνθέοις, διδαχαῖς σου καὶ λόγοις ἐξήγαγες, ἀπὸ ἀναξίων, πολλοὺς τιμίους καὶ ἀξίους, οὐρανῶν βασιλείας ἀνέδειξας.

Πῶς ἐξείπω τὸ μέγα, ἐπὶ σοὶ γενόμενον θαῦμα τῆς χάριτος; Σὺ γὰρ φῶς ὑπάρχων, φῶς ὁρῶν καὶ φωτὶ συγγινόμενος, ἐν φωτὶ καὶ λέγεις, καὶ ἐννοεῖς τε καὶ συγγράφεις, τὰ συγγράμματα σοῦ τὰ φωτόμορφα.

Θεοτοκίον.

Ἔχεις Δέσποινα κόσμου, ἔχεις τῇ θελήσει σου δύναμιν σύνδρομον, ὡς τεκοῦσα μόνη, παντοδύναμον Λόγον καὶ Κύριον· ὅθεν ἂν σοι μόνον, ἐμὲ θελήσειας σωθῆναι, εὐχερῶς ἐγὼ Κόρη σωθήσομαι.

Καταβασία. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα...

Ὠδὴ ϛ'.

Ὁ Εἱρμός. Τὴν θείαν ταύτην καὶ πάντιμον.

Τὸν ποταμὸν τὸν ἀέναον, τὸν ἐκ τῆς νοητῆς Ἐδὲμ βλύζοντα, τῆς θείας χάριτος, δεῦτε ἐν ὕμνοις τιμήσωμεν, καὶ τῆς ζωῆς τὰ ῥεῖθρα, αὐτοῦ πιώμεθα.

Ὁ μετανοίας διδάσκαλος, ὁ κήρυξ φωτισμοῦ τοῦ τῆς χάριτος, ὁ ἱερώτατος, νῦν Συμεὼν μακαρίζεται, ὁ ζήσας ἐν τῷ κόσμῳ, ζωὴν ἰσάγγελον.

Νικήσας σθένει τοῦ Πνεύματος, καὶ πόνοις ἐγκρατείας καὶ δάκρυσι, Συμεὼν ὅσιε, πάθη ψυχῆς τε καὶ σώματος, εἰς τὸ τῆς ἀπαθείας, ἄκρον ἀνέδραμες.

Θεοτοκίον.

Θεὸν ἀσπόρως συνέλαβες, Παρθένε καὶ ἀκόπως ἐβάστασας, ἐν τῇ κοιλίᾳ σου, ἀφθόρως δὲ τοῦτον ἔτεκες. Ὢ τριπλοῦ τεραστίου! τίς οὐκ ἐξίσταται;

Ἕτερος. Τὴν δέησιν ἐκχεῶ πρὸς Κύριον.

Τοῦ Πνεύματος, θείαν χάριν ὅσιε, ἐν καρδίᾳ ὡς πηγὴν κεκτημένος, καὶ ὕδωρ ζῶν, καὶ ἀλλόμενον πάτερ, θεοσοφίας ἐξέβλυσας νάματα, καὶ αὔλακας τὰς ψυχικάς, τηκομένας τῷ δίψει ἐμέθυσας.

Ἐδόθη σοι, καὶ θαυμάτων δύναμις, καὶ ἰάσεων ἡ χάρις ὦ πάτερ· ἵνα μηδέν, ὑστερῇς τῶν Ἁγίων· ὅθεν καὶ ζῶν καὶ θανὼν ἀπετέλεσας, θαυμάσια πολλὰ σοφέ, καὶ ἰάσεις δυνάμει τοῦ Πνεύματος.

Ἐξίσταντο, οἱ λαοὶ ἀκούοντες, τῆς σοφίας τῶν σῶν λόγων ὦ πάτερ, καὶ ὡς ποτέ, Ἰουδαῖοι ἐβόων, περὶ Χριστοῦ οὕτως οὗτοι ἐκραύγαζον· ἡ χάρις λόγων ἡ πολλή, καὶ σοφία αὐτῷ πόθεν δέδοται;

Θεοτοκίον.

Ἀγκάλας σου, καὶ μαστοὺς ὦ Δέσποινα, τῷ Υἱῷ σου μεσιτεύουσα δεῖξον, μῖξον τοῖς σοῖς, τὰ ἐκείνου Παρθένε, σταυρὸν καὶ λόγχην καὶ ἥλους καὶ κάλαμον, καὶ οὕτως ἱλέωσαι αὐτόν, ἐφ' ἡμῖν τοῖς πολλὰ ἁμαρτήσασι.

Καταβασία. Τὴν θείαν ταύτην καὶ πάντιμον. . .

Κοντάκιον.

Ἦχος γ'. Ἡ Παρθένος σήμερον.

Τῷ φωτὶ λαμπόμενος, τῷ τρισηλίῳ θεόφρον, Θεολόγος γέγονας, τῆς ὑπερθέου Τριάδος· ἄνωθεν σοφίαν λόγων καταπλουτήσας· ἔβλυσας θεοσοφίας ἔνθεα ῥεῖθρα, ἐξ ὧν πίνοντες βοῶμεν· Χαίροις τρισμάκαρ, Συμεὼν θεοδίδακτε.

Ὁ οἶκος.

Τὸ πανάγιον Πνεῦμα, τὸ πρῴην τοὺς ἁλιεῖς καὶ ἀγραμμάτους σοφίσαν, καὶ ῥήτορας καὶ θεολόγους αὐτοὺς ἀναδεῖξαν, τοῦτο καὶ ἐν τοῖς ὑστέροις καιροῖς τῇ καθαρᾷ σου ψυχῇ ἐνοικῆσαν, Συμεὼν ἁγιώτατε, ῥήτορα ῥητόρων, καὶ θεολόγον σε πάνσοφον, τὸν ἀμαθῆ καὶ ἄσοφον ἀπειργάσατο, καλλιγραφοῦντα καὶ θαυμαστῶς ἐκτιθέμενον, τὰ δόγματα τῆς ὑπερφυοῦς Θεολογίας, καὶ τὰ μυστήρια τοῦ θείου φωτός, καὶ τὰς ἐν τῇ ψυχῇ μυστικῶς, γινομένας διαφόρους ἐνεργείας, τῆς θείας χάριτος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος· ὧν καὶ ἡμεῖς τῆς ἀναγνώσεως ἀπολαύοντες, σὲ μακαρίζομεν ἀξιομακάριστε πάτερ, ὡς ὑπερφυᾶ καὶ οὐράνιον ἄνθρωπον· καὶ τὴν ἁγίαν ἑορτήν σου, μετὰ πόθου ἐκτελοῦντες, ὁμοφώνως βοῶμέν σοι· Χαίροις τρισμάκαρ, Συμεὼν θεοδίδακτε.

Καὶ ἀναγινώσκεται τὸ Μηνολόγιον τῆς ἡμέρας, ἤτοι τῆς ΙΒ΄ Ὀκτωβρίου. Εἶτα λέγομεν·

Τῷ αὐτῷ μηνὶ ΙΒ΄: Τὴν μνήμην ἑορτάζομεν τοῦ ὁσίου καὶ θεοφόρου Πατρὸς ἡμῶν Συμεὼν τοῦ Νέου Θεολόγου, μετατεθεῖσαν ἐκ τῆς ΙΒ΄ τοῦ Μαρτίου μηνός, καθ᾽ ἣν καὶ ἐτελεύτησε, διὰ τὸ ἐκείνην συμπίπτειν τῇ νηστείᾳ τῆς μεγάλης Τεσσαρακοστῆς.

Στίχοι.

Πρῴην μὲν εἶχες γλῶτταν ἀντὶ τῆς βίβλου,
γλώττης δὲ ἀντὶ σὴν ἔχεις ἤδη βίβλον.
Βῆς δυοκαιδεκάτῃ, Συμεών, πόλον ἀστερόεντα.

Ταῖς αὐτῶν ἁγίαις πρεσβείαις, Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὠδὴ ζ΄.
Ὁ Εἱρμός. Οὐκ ἐλάτρευσαν.

Ἐξεχύθη σου, ἡ χάρις ἐν τοῖς χείλεσι, πλουσία ἄνωθεν, ὦ ἱερὲ Συμεών, καὶ χῦμα καρδίας σοι, ὡς ἄμμος δέδο-

ται, ἡ θαλάσσιος, παρὰ τοῦ σὲ σοφίσαντος, ὡς ποτὲ τῷ Σολομῶντι.

Ὁ πολύφωτος, καὶ πάγχρυσος τῆς χάριτος, καὶ λαμπρὸς ἥλιος, ὁ Ἐκκλησίας Χριστοῦ, σεπτὸν διερχόμενος, ἅπαν στερέωμα, καὶ τῆς νήψεως, αὐγάζων ταῖς ἐλλάμψεσι, Συμεὼν ἀνευφημείσθω.

Λογιώτατος, λογίων θεοδίδακτος, καὶ πνευματέμφορος, σὺ Θεολόγος Χριστοῦ, ἐδείχθης τοῖς πέρασι, Συμεὼν ὅσιε, ἐπιστήθιος, δεύτερος καὶ Γρηγόριος, ὁ πυρίπνους Θεολόγος.

Θεοτοκίον.

Ὁ πυρίμορφος, θρόνος καὶ φλογερώτατος, Χριστοῦ Παντάνακτος, ὁ ὑψηλὸς οὐρανός, ἐκ πάσης ἐφέσεως, περιπεζίας με, ἐλευθέρωσον, καὶ χαμαιζήλου σχέσεως, Ἀειπάρθενε Μαρία.

Ἕτερος. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Ἀμνησίκακος ὤφθης, χριστομίμητος ὅλος καὶ γαληνότατος· τοὺς γὰρ ἐχθρούς σου Πάτερ, τοὺς σὲ κτεῖναι ζητοῦντας, εὐηργέτεις ἑκάστοτε· ἕως οὗ φίλους αὐτούς, ταῖς δωρεαῖς ἐποίεις.

Σὺ τὴν κλεῖδα πλουτήσας, τῶν Γραφῶν τὴν τοῦ Πνεύματος χάριν Ὅσιε, ὅτε ἐβούλου Πάτερ, διήνοιγες ἀκόπως, καὶ τῷ λόγῳ ἐδείκνυες, τὸν θησαυρὸν τῶν Γραφῶν, τὸν ἀποκεκρυμμένον.

Σὺ καθάρας τὸ σῶμα, ἐμπαθείας τρισμάκαρ ἡδυπαθείας τε, ψυχὴν ἐλευθερώσας, καὶ νοῦν τῆς προσπαθείας, νεκρὸς γέγονας σώματι, καὶ πρὸ θανάτου σαρκός, τῷ Πνεύματι ἀνέστης.

Θεοτοκίον.

Θείων ἀπαυγασμάτων, ἀνεξάντλητος κρήνη, σὺ Κόρη γέγονας, βυθῶν τῶν ἀποκρύφων, τῆς ἀκαταληψίας, τοῦ Θεοῦ ἡ φανέρωσις, ὁ νοηθεὶς τῷ Θεῷ, σκοπὸς πρὸ τῶν αἰώνων.

Καταβασία. Οὐκ ἐλάτρευσαν...

Ὠδὴ η΄.

Ὁ Εἱρμός. Παῖδας εὐαγεῖς.

Γέγονας νοούμενος παμμάκαρ, παράδεισος ἐν Ἐδὲμ ὁ θεοφύτευτος, ἔχων στελεχούμενον, τὸν Χριστὸν ἐν μέσῳ σου, ὡς ξύλον ζωῆς Ὅσιε, θάλλον γλυκύκαρπον, κυκλόθεν δὲ ὡς δένδρα κομῶντα, καρποῖς τε καὶ φύλλοις, τὰς ἀρετὰς ἁπάσας.

Ὅμοιος ἐγένου τῷ ἐμπόρῳ, ὃν εἶπε Χριστὸς Συμεὼν Ὅσιε· σὺ γὰρ ἃ ἐκέκτησο, ἅπαντα ἐπώλησας, καὶ μαργαρίτην ἔλαβες, τὸν πολυτίμητον, ὃν ἔκρυψας ἐν μέσῳ καρδίας, καὶ ἠγαλλιάσω, ἀῤῥήτως ἐπὶ τούτῳ.

Νέος οὐρανὸς πάτερ ὡράθης, τὸν Κύριον ὥσπερ ἥλιον παμμέγιστον, λαμπρὸν χρυσαυγέστατον, ἔχων ἐν τοῖς στέρνοις σου, ὡς δὲ σελήνην πάμφωτον, ἀργυραυγίζουσαν, κτησάμενος τὴν Πνεύματος χάριν, καὶ ὡς φαιδρὰ ἄστρα, σεπτὰ συγγράμματά σου.

Θεοτοκίον.

Ἅγιον Ἁγίων ὡς τεκοῦσα, Ἁγίοις ἀεὶ τὸν ἐπαναπαυόμενον, καὶ ὡς μόνη στήσασα, κατ᾽ ἐχθρῶν παγκράτιον, τῶν ἀοράτων Πάναγνε, τὸν νοῦν φυλάξασα, ἀνώτερον ἐννοίας ἀτόπου, καλῇ παρὰ πάντων, δικαίως Παναγία.

Ἕτερος. Ἑπταπλασίως κάμινον.

Ἔρωτας θείους ἔσχηκας, ἐν καρδίᾳ σου Ἅγιε, οἵ εἰσι Θεοῦ, τὸ φῶς τὸ ἀνεκλάλητον· ἐντεῦθεν θεόληπτος, καὶ ἔνθους ὅλος γέγονας, ὅλος ἐνδημῶν, τῷ ὑπὸ σοῦ ἐρωμένῳ,

καὶ πάθη πάσχων θείας, κατοχῆς καὶ βακχείας, καὶ διὰ στίχων ὕμνους, ἐρωτικοὺς συγγράφων.

Τριαδικῶς κατώπτευσας, τὴν Τριάδα τὴν ἄκτιστον, Νοῦν Λόγον καὶ Πνεῦμα, νοῒ λόγῳ πνεύματι, Μονάδα δὲ αὖθίς τε, μοναδικῶς ἀνύμνησας, ἑνώσας εἰς ἕν, τὸν νοῦν σου λόγον καὶ πνεῦμα, καὶ φύσει μὲν ἐγένου, τοῦ Θεοῦ κατ' εἰκόνα· τῇ γνώμῃ δὲ ἐδείχθης, καθ' ὁμοίωσιν Πάτερ.

Εἰς τὸ τῆς ταπεινώσεως, βάθος φθάσας ἀοίδιμε, ἣν αὐτὸ τὸ Πνεῦμα, ἔκτισεν ἐν σπλάγχνοις σου· ἐντεῦθεν ἠξίωσαι, εἰς ὕψος τελειότητος, ἀνελθεῖν σοφέ, τῆς ἐφικτῆς τοῖς ἀνθρώποις, καὶ Πνεύματος πλησθῆναι, χαρισμάτων ποικίλων, καὶ ἄγγελον φανῆναι, ἄυλον ἐν τῇ ὕλῃ.

Θεοτοκίον.

Νὺξ με συνέσχε πάντοθεν, ἁμαρτίας τὸν δείλαιον, φωτισμὸν γὰρ εἶναι, τὴν τρυφὴν ὑπέλαβον, ἐντεῦθεν ἠλλοίωμαι, τὴν οὐ καλὴν ἀλλοίωσιν, εἰς τὰς σκοτεινάς, καταφερόμενος πράξεις, τὸ φῶς ἡ τετοκυῖα, φώτισόν με Παρθένε, καὶ θείᾳ ἀλλοιώσει, ἀλλοίωσόν με ὅλον.

Καταβασία. Παῖδας εὐαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ...

Ὠδὴ θ'.

Ὁ Εἱρμός. Ἅπας γηγενής.

Χαίρεις νῦν χαράν, τὴν ὄντως ἀπέραντον, καὶ ἀνεκλάλητον, Συμεὼν τρισόλβιε, ὅπου χωρίον, χαρᾶς τὸ χάριεν· κλαύσας γὰρ ὧδε πρόσκαιρα, εἰς τὰ οὐράνια, παρεκλήθης, καὶ γελᾷς αἰώνια, τὸν τερπνὸν καὶ μακάριον γέλωτα.

Βλέπεις τὸν γλυκύν, Ἰησοῦν πρὸς πρόσωπον, νῦν ὅνπερ πρότερον, βλέπειν κατηξίωσαι, ἀλλ' ἐν ἐσόπτρῳ, καὶ ἐν αἰνίγματι· ἐντρύφα λοιπὸν Ἅγιε, σκίρτα καὶ χόρευε, ἀπολαύων, νῦν τοῦ ποθουμένου σοι, καὶ ἡμῶν τῶν τιμώντων σε μέμνησο.

Δέχου τὴν ᾠδήν, ταύτην ἣν προσάγομεν Συμεὼν ὅσιε, δῶρον ὡς ἐλάχιστον, τοῦ πολλοῦ χρέους οὗ πρὸς σὲ ἔχομεν, καὶ ἀμοιβὴν αἰτούμεθα, χάριν τοῦ Πνεύματος, δωρηθῆναι, καὶ ἡμῖν πρεσβείαις σου, ἣν κακίαις πολλαῖς ἀπωλέσαμεν.

Θεοτοκίον.

Κτίσεως Ἁγνή, καὶ Κτίστου μεθόριον, ἄμεσον γέγονας· ὅθεν καὶ τὸ πλήρωμα, πασῶν χαρίτων δέχῃ Πανάμωμε, καὶ μεταδίδως ἅπασι, βροτοῖς ἀγγέλοις τε· ὅθεν τούτου, μετάδος ὦ Δέσποινα, καὶ ἡμῖν τοῖς ἀχρείοις οἰκέταις σου.

Ἕτερος. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ οὐρανός.

Τῇ Νύμφῃ Βασιλέως Χριστοῦ σοφέ, Ἐκκλησίᾳ σοὺς λόγους κατέλιπες, ὡς νυμφικόν, κόσμον καὶ ποικίλον ἱματισμόν, ὡς λιθομαργαρόχρυσον, στέφανον καὶ σκεῦος καὶ κιβωτόν, ὡς περιδέραιά τε, ψέλια καὶ χλιδῶνας, καὶ δακτυλίους καὶ ἐνώτια.

Τὴν τάξιν ὑπερέβης τὴν δουλικήν, καὶ μισθίους αὐτοὺς ὑπερήλασας, καὶ ὡς υἱός, νῦν πατρὶ παρίστασαι τῷ Χριστῷ, εἰλικρινὴς καὶ γνήσιος, ὁρῶν καὶ ὁρώμενος ὑπ' αὐτοῦ, θεούμενος ἀμέσως, Χριστοῦ συγκληρονόμος, καὶ κληρονόμος Θεοῦ Ἅγιε.

Οὐ σθένει γλῶσσα οἶδά σε Συμεών, τὸν θεὸν κατὰ χάριν γενόμενον, ἀνευφημεῖν, ἀλλὰ πάλιν οἶδα ὅτι ἡ σή, φιλανθρωπία δέχεται, καὶ μόνην προαίρεσιν τῆς ψυχῆς· διὸ δέξαι μου ταῦτα, τὰ ᾄσματα τρισμάκαρ, ὥσπερ πατὴρ υἱοῦ ψελλίσματα.

Θεοτοκίον.

Παράκλητον προβάλλομεν πρὸς Θεόν, σὲ Παρθένε οἱ δοῦλοί σου ἅπαντες· ὅθεν ἁγνή, δέησιν προσάγαγε σῷ Υἱῷ, Πατρί τε καὶ τῷ Πνεύματι, τῷ ἑνὶ τῶν πάντων

Δημιουργῷ, Τριάδι τῇ Ἁγίᾳ, ἵνα ἡμᾶς οἰκτίρῃ, καὶ πάντας σώσῃ κόσμου Σώτειρα.

Καταβασία. Ἅπας γηγενὴς ...
Ἐξαποστειλάριον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Τὸν Θεολόγον ἅπαντες, Συμεὼν εὐφημήσωμεν, τῶν μοναζόντων τὸ κλέος, καὶ ἱερέων τὴν δόξαν, τῶν θεολόγων καύχημα, καὶ τῶν πιστῶν ἀγλάισμα, τῆς χάριτος τὴν σάλπιγγα, καὶ τῆς Χριστοῦ Ἐκκλησίας, τὸν ζωηφόρον φωστῆρα.

Ἕτερον. Τοῖς μαθηταῖς συνέλθωμεν.

Ὁ αἰσθητὸς μὲν ἥλιος, τῷ πρωῒ ἀνατέλλων, φωτίζει κόσμον ἅπαντα, φθάσας δὲ Δύσιν ὅμως, ἰδίας κρύπτει ἀκτῖνας· σὺ δὲ ὅσιε Πάτερ, ἥλιος ὤφθης ἄδυτος, ἐν νυκτὶ καὶ ἡμέρᾳ, τοῖς ἱεροῖς, λόγοις σου φωτίζων σύμπαντα κόσμον· ὅθεν ἡλίου γέγονας, αἰσθητοῦ πολλῷ κρείττων.

Θεοτοκίον. Ὅμοιον.

Μετὰ Θεὸν Πανάμωμε, σὺ θεὸς ἀνεδείχθης, τὰ δευτερεῖα ἔχουσα, τῆς Ἁγίας Τριάδος, τῆς πίστεως ἀρχὴ πρώτη, καὶ ἐλπίδος ἡ βάσις, τὸ ἔρεισμα τῆς πράξεως, καὶ κρηπὶς θεωρίας, ἀκροστιχίς, Προφητῶν ἁπάντων καὶ Γραφῶν πίναξ, πόλου καὶ γῆς τεράστιον, καὶ στοιχεῖον τοῦ κόσμου.

Εἰς τοὺς Αἴνους.
Ἱστῶμεν Στίχους δ′
καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια.
Ἦχος α′. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Δεῦτε πιστῶν αἱ χορεῖαι, πανηγυρίσωμεν, τοῦ Συμεὼν τοῦ νέου, Θεολόγου τὴν μνήμην, καὶ τούτου τὴν εἰκόνα τὴν ἱεράν, εὐλαβῶς προσκυνήσωμεν, τῷ πρωτοτύπῳ προσάγοντες δι᾽ αὐτῆς, τὴν τιμὴν καὶ τὴν προσκύνησιν.

Τῶν μακαρίων οἱ δῆμοι, νῦν συναγάλλονται, τῷ πνεύματί σου Πάτερ, τῷ αὔλῳ ἐν πόλῳ, ἡμεῖς δὲ οἱ σοὶ δοῦλοι τὰ ἱερά, σοῦ συγγράμματα ἔχοντες, καὶ ἐξ αὐτῶν ὠφελούμενοι ψυχικῶς, ἐπὶ γῆς ἀγαλλιώμεθα.

Τὸ τριμερὲς τῆς ψυχῆς σου, καθάρας Ἅγιε, κηλῖδος ἀπὸ πάσης, ἀρετῶν τῇ τριάδι, νηστείᾳ καὶ ἀγάπῃ καὶ προσευχῇ, τῆς Τριάδος γεγένησαι, τῆς ὑπερθέου ἀνάκτορον ἱερόν, Συμεὼν ἀειμακάριστε.

Τῆς ἀρχιφώτου Τριάδος, νῦν ἀστραπτόμενος, πλουσίαις ταῖς ἀκτῖσι, Συμεὼν Θεολόγε, πρέσβευε ἀπαύστως ὑπὲρ ἡμῶν, τῶν πιστῶς γεραιρόντων σε, καὶ τὴν ἁγίαν σου μνήμην περιχαρῶς, ἐκτελούντων παναοίδιμε.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Τίς λαλήσει τὸ πλάτος τῆς ἀγάπης, ἣν πρὸς τὸν πλησίον ἔσχες, Συμεὼν ἁγιώτατε; Σὺ γὰρ οὐ μόνον ζῶν, διὰ λόγων καὶ ἔργων, πρὸς μάνδραν οὐράνιον ὡδήγησας τὸ ποίμνιον Χριστοῦ· ἀλλὰ καὶ μετὰ θάνατον, ὥσπερ πατὴρ φιλόστοργος, θηλὴν αὐξητικὴν καὶ στερεὰν τροφήν, τὴν θεόσοφόν σου βίβλον ἡμῖν παρέθηκας· δι' ἧς τρεφόμενοι εἰς ἄνδρα τέλειον, καὶ εἰς μέτρον ἡλικίας τοῦ Χριστοῦ ἀναγόμεθα. Ὄντως ἐκαλλιώθησαν ᾀσματικῶς οἱ μαστοί σου, ἀπὸ οἴνου ἐκστατικοῦ τῆς θεώσεως· ἧς καὶ ἡμᾶς τυχεῖν καταξίωσον, ταῖς πρὸς Κύριον πρεσβείαις σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Δέσποινα πρόσδεξαι, τὰς δεήσεις τῶν δούλων σου, καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς, ἀπὸ πάσης ἀνάγκης καὶ θλίψεως.

Δοξολογία μεγάλη καὶ Ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ

Τυπικὰ καὶ Ὠδαί· ἐκ τοῦ πρώτου Κανόνος τοῦ Ἁγίου ἡ γ', ἐκ δὲ τοῦ δευτέρου ἡ ς'.

Ἀπόστολος καὶ Εὐαγγέλιον,
τὰ εἰς τοὺς Ὁσίους ἁρμόζοντα.
Κοινωνικόν.
Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον.

Μεγαλυνάρια.

Δεῦτε τῆς Τριάδος τὸν ἐραστήν, καὶ Χριστοῦ τὸν μέγαν, ἐν ὁσίοις καὶ λειτουργόν, μοναστῶν τὸ κλέος, καὶ ἀσκητῶν τὴν δόξαν, τὸν Νέον Θεολόγον, ὕμνοις τιμήσωμεν.

Τὸν θεοχαρίτωτον Συμεών, πόθῳ εὐφημοῦμεν, τὸν φωτίζοντα δωρεάν, τοὺς μετ' εὐλαβείας, καὶ προσοχῆς μεγίστης, τὴν θείαν αὐτοῦ βίβλον, ἀναγινώσκοντας.

Οἱ τῷ θείῳ οἴκῳ σου καὶ ναῷ, νῦν συναθροισθέντες, σοὶ προσπίπτομεν εὐλαβῶς, φωτισμὸν αἰτοῦντες, καὶ τῶν πταισμάτων λύσιν, Συμεὼν ταῖς λιταῖς σου, ταῖς πρὸς τὸν Κύριον.